OMRAAM MIKHAËL AÏVANHOV
Căsătoria, simbol universal

La cinema, la teatru, în romane, în cântece, poeme, despre ce este vorba? Despre dragoste. Despre dragoste şi despre căsătorie. Iată că despre dragoste şi căsătorie nu trebuie să discutăm: bărbaţii şi femeile vin pe pământ cu nevoia de a iubi şi, pentru marea majoritate, de a se lega prin căsătorie de fiinţa pe care o iubesc. Evident, dragostea şi căsătoria nu merg totdeauna împreună; câteodată e dragoste fără căsătorie, alteori e căsătorie fără dragoste. Cu toate acestea, la modul general, un bărbat şi o femeie care se iubesc au tendinţa de a se căsători pentru a trăi împreună şi pentru a se păstra unul pentru celălalt. Deci, în mod obişnuit, bărbaţii şi femeile se iubesc şi se căsătoresc. Aşa merge lumea.

Şi dacă pun acum întrebarea: „E de la sine înţeles, preocuparea voastră principală e dragostea şi căsătoria. Dar cum le-aţi înţeles? De ce trebuie să vă căsătoriţi? Sau, mai mult decât atât, fără a vorbi despre căsătorie, de ce credeţi că trebuie să stabiliţi un contact cu o altă fiinţă, să vă uniţi cu ea, şi cel puţin pentru câteva secunde să formaţi o unitate?”... cine ştie să răspundă? Foarte puţini oameni şi-au pus problema; din moment ce lucrurile stau aşa, de ce să ne batem capul? Dar iată că Iniţiaţii, care au obiceiul de a reflecta asupra tuturor manifestărilor existenţei pentru a le aprofunda, au descoperit că această tendinţă atât de naturală, atât de răspândită, de a căuta o altă fiinţă pentru a te uni cu ea, ascunde unul dintre cele mai mari secrete ale universului. Dacă omul ar înţelege semnificaţia acestei tendinţe şi ar şti să o utilizeze în munca spirituală ar deveni o divinitate.

Tradiţia povesteşte că la origine, fiinţa umană a fost creată bărbat şi femeie. Deci, orice bărbat este în acelaşi timp bărbat şi femeie, şi orice femeie este în acelaşi timp femeie şi bărbat. A fi bărbat sau femeie înseamnă a nu fi

decât o jumătate, şi nu-i rămâne fiecăruia de făcut altceva decât să îşi găsească jumătatea complementară. Unde? În el însuşi. Acesta este lucrul care nu se ştie. **Pentru fiecare bărbat şi fiecare femeie adevărata căsătorie este unirea interioară cu cealaltă jumătate a fiinţei sale** şi nu unirea exterioară cu o altă femeie sau un alt bărbat. Da, aceasta este adevărata căsătorie: a găsi această cealaltă jumătate a eului propriu, a o atrage şi a fuziona cu ea şi a deveni, în fine, o fiinţă completă pentru a realiza o muncă magică.

Majoritatea căsătoriilor care se fac pe pământ nu sunt decât experienţe, încercări, mai mult sau mai puţin reuşite, aşteptând de a putea realiza adevărata căsătorie care este de ordin spiritual. Această adevărată căsătorie e reprezentată în religiile Indiei prin **simbolul lingamului**. Cunoaşteţi acest simbol: el învaţă că cele două principii (principiul masculin reprezentat de linia verticală, şi principiul feminin reprezentat de baza orizontală) nu trebuie să fie niciodată separate în fiinţa umană. Fiecare bărbat, fiecare femeie trebuie să ajungă să realizeze interior uniunea celor două principii. Desigur, este foarte dificil; şi chiar, majoritatea timpului, când bărbatul şi femeia se unesc fizic, în realitate ei rămân separaţi: în sufletul lor, în capul lor, ei sunt separaţi. Faptul că ei sunt separaţi fizic, aceasta nu are importanţă**; ceea ce este important**, **este ca fiecare să realizeze în el însuşi căsătoria principiului masculin şi al principiului feminin**.

Dacă sunteţi capabili de a înţelege misterele căsătoriei, veţi înţelege toate secretele vieţii. Căsătoria este lucrul cel mai răspândit, dar foarte puţini îi cunosc sensul ei profund. Câte unul se plictiseşte, şi se căsătoreşte pentru a se distra… sau are nevoie să plăceri senzuale şi caută partenera (sau partenerul) care îi va da aceste plăceri… sau e sărac şi se căsătoreşte pentru a se îmbogăţi… sau e incapabil de a se descurca singur în viaţă

şi îi trebuie o servitoare sau un valet pentru a-l ajuta. Despre motivele pentru care oamenii se căsătoresc, să nu îmi mai spuneţi!

Pentru mine, căsătoria este un act atât de sublim încât nu sunt sigur că l-am aprofundat cu adevărat. Ceea ce ştiu, este că numai căsătoria spirituală permite realizarea lucrurilor mari. Cât timp **bărbatul** nu este căsătorit interior, el are forţa, chintesenţa, dar nu o poate condensa pentru ca ea să fie vizibilă, tangibilă, reală în planul fizic: lui îi lipseşte factorul capabil de a furniza materia pentru realizarea lucrurilor, adică tocmai principiul feminin. Şi dacă **femeia** nu este căsătorită interior, ea are toate materiale, dar nu are flama, scânteia care trebuie să îmbrăţişeze totul. Ea poate avea multă materie, dar această materie nu se aprinde, e moartă, stagnantă, pentru că spiritul e absent. Nu uitaţi aceasta.

Căsătoria este o problemă foarte vastă pe care putem să o studiem peste tot în natură. Astfel, în chimie, fizică, astronomie, botanică, anatomie, psihologie, etc., vorbim fără încetare despre căsătorie. Să luăm numai exemplul apei, care este un element indispensabil vieţii în univers. Ce este apa? Un copil născut din unirea unui tată, oxigenul, şi a unei mame, hidrogenul: H_2O. Da, şi de ce unirea unui 1 (O) şi a 2 (H_2O)?... Pentru că 1 este numărul principiului masculin, şi 2 este numărul principiului feminin.

Să luăm, de asemenea, exemplul cuvântului. Cum produce omul cuvântul? Cu braţele sale, cu picioarele sale, cu urechile, cu nasul său, cu pântecul său? Nu, cu gura sa. Şi gura din ce este formată? Din limbă şi cele două buze; şi atunci când limba şi cele două buze se pun în mişcare produc cuvântul articulat. Limba este principiul masculin şi cele două buze sunt principiul feminin. Astfel, principiul masculin şi principiul feminin produc un copil: cuvântul. Vedeţi ştiinţa formidabilă care este conţinută în această

pagină a marii cărţi a naturii vii!

Dacă filosofii ar fi reflectat asupra mecanismelor cuvântului, asupra elementelor care intră în joc pentru ca omul să poată scoate sunete articulate, ei ar fi putut descoperi prin analogie că Dumnezeu conţinea mai înainte în El cele două principii prin care El a creat pe Fiul său, Cuvântul, şi că fiul a pus în mişcare toate creaturile. Pentru că cuvântul nu este lipsit de sens, nu este rostit fără un motiv, el e adresat cuiva în vederea a ceva. „La început a fost cuvântul” a spus sfântul Ioan. Cuvântul reprezintă mişcarea, copilul.

Acum, iată esenţialul din ceea ce aş vrea să vă fac să înţelegeţi. La fel cum Dumnezeu a creat lumea prin Cuvânt, la fel în planul fizic, jos, oamenii crează viaţă. În gură, cele două principii sunt împreună, mereu împreună. Pentru a putea vorbi, trebuie ca cele două buze şi limba să fie împreună pentru a produce sunete. Încercaţi să articulaţi fraze fără a vă pune limba şi buzele în mişcare, nu veţi reuşi. **În Dumnezeu cele două principii sunt împreună, unite; ele nu sunt niciodată separate, de aceea Dumnezeu crează fără încetare**. În timp ce oamenii se comportă ca şi cum cele două principii ar fi separate, bărbaţii posedă numai principiul masculin iar femeile numai principiul feminin; dar cum, pentru a crea viaţă, trebuie să le unim, iată o serie întreagă de dificultăţi şi complicaţii!

Toate creaturile care nu dezvoltă în ele însele cele două principii, masculin şi feminin, nu sunt cu adevărat imaginea lui Dumnezeu, şi ele nu au plenitudinea. Evident, eu nu mă refer la faptul de **a avea cele două principii** în plan fizic, ci **în plan spiritual: principiul iubirii şi principiul înţelepciunii, unite împreună**. **Numai fiinţele care au realizat unirea celor două principii în ele însele, principiul iubirii şi principiul înţelepciunii, acestea sunt în adevăr şi**

posedă forţa. Şi cine sunt aceste fiinţe? Sunt adevăraţii Maeştrii, adevăraţii Iniţiaţi, care au înţeles sfânta treime a Iubirii, a înţelepciunii şi a Adevărului. Aceste fiinţe se manifestă cu adevărat ca reprezentanţii lui Dumnezeu, conductorii lui Dumnezeu şi trăiesc în plenitudine. Iată modelele de urmat.

Cuvântul nu poate fi realizator, el nu poate acţiona asupra materiei pentru a o fasona decât dacă el este plin de dragoste şi inteligenţă. Cuvintele goale, cuvintele fără sens, cuvintele în aer, nu pot produce nimic. Vedeţi, toate acestea ne obligă să studiem şi să facem eforturi pentru ca cuvintele noastre să producă efecte în lumea întreagă, în întreaga creaţie, în lumea vizibilă şi în lumea invizibilă; pentru ca ele să pună în mişcare oamenii, îngerii, arhanghelii, spiritele şi elementele. Trebuie deci ca **în cuvinte să fie inteligenţă, lumină, dar să fie de asemenea căldură, multă dragoste, plenitudinea iubirii**. În acel moment, da, cuvintele devin puternice. E clar acum? Deci, atunci când vorbiţi cu prietenii voştri, cu soţul sau soţia voastră, cu copiii voştri şi nu aveţi rezultate, aceasta dovedeşte foarte simplu că cuvintele nu sunt încă aşa de luminoase şi pline de căldură.

Voi toţi, noi toţi, purtăm în noi înşine, în gura noastră simboluri de o importanţă cosmică. Toată lumea are o gură, dar cu această gură fiecare se plânge în loc să mulţumească, să mulţumească zi şi noapte că au o gură, şi o limbă în mişcare! Străduindu-se să nu facă prosti cu această limbă, pentru că se spune că ea nu are os, dar sfărâmă oase. Da, când nu sunteţi nici inteligenţi, nici înţelepţi, nici rezonabili, nici buni, sfărâmaţi oasele altora cu limba: e destul să puneţi limba în mişcare şi distrugeţi familii, faceţi oamenii să se piardă, sau îi masacraţi, şi faceţi toate acestea cu gura, cu limba!

E timpul să conştientizăm în fine că Dumnezeu ne-a dat ceva preţios: gura cu limba. Trebuie să conştientizăm

acestea şi să spunem: **„Doamne Dumnezeule, iartă-mă că nu am înţeles până acum comorile pe care Tu le-ai pus în gura mea, că nu am înţeles că pronunţând cuvinte pot să te imit, să devin ca şi Tine. Nu mi-am dat seama că fac rele cu cuvintele mele: am spus lucruri fără bun simţ, am rănit oamenii, am perturbat creaturile şi am dărâmat totul la pământ cu ajutorul acestui instrument pe care Tu mi l-ai dat.** În loc să fac bine, de a consola, de a susţine, de a dirija, de a ghida făpturile, în loc să le dau viaţă şi să le învii, în loc să le ridic şi să le proiectez către Tine, Domnul, Creatorul, eu le-am demolat şi le-am degradat. Iartă-mă şi învaţă-mă cum să-mi folosesc gura şi limba pentru a face bine, pentru a lumina şi a încălzi pe alţii, nu numai pentru a mânca, a bea şi a spune prosti fără a înţelege nimic vreodată”.

Gura este un organ extraordinar, atât de puternic, încât trebuie să tremurăm şi să veghem ca să nu lăsăm să scape cuvinte veninoase, ci cuvinte constructive, educative şi dătătoare de viaţă. Şi chiar dacă în aparenţă dojeniţi sau condamnaţi pe alţii, nu trebuie să aveţi ca scop decât faptul de a-i ajuta şi a-i lumina. Din acel moment vă veţi crea un viitor indescriptibil de frumos. E scris în Evanghelii: „Prin cuvintele tale te vei justifica, şi prin cuvintele tale vei fi condamnat” adică viitorul tău va fi bun sau rău, luminos sau tenebros, celest sau infernal, după cuvintele pe care le-ai rostit în timpul existenţei tale.

Deci, cuvintele sunt de o aşa importanţă pentru construcţia viitorului nostru încât trebuie să reflectăm şi să meditam întreaga viaţă asupra acestui subiect. Trebuie să luăm în consideraţie importanţa cuvântului şi, deschizând gura, să veghem aceasta acţiune să fie întotdeauna de partea binelui.

Pot merge mai departe aprofundând această idee pentru a vă arăta că totul este legat, că există în univers o lege a corespondenţei absolute. Soarele vorbeşte... El

vorbeşte, şi cuvântul său este viaţa, el vorbeşte şi cuvântul său e lumina care cade aici pe pământ, pe plante, animale şi oameni. Iată, soarele invizibil, care acţionează asupra soarelui vizibil, produce lumina şi această lumină se transformă în căldură. Să presupunem acum că limba corespunde tatălui, cele două buze mamei, şi cuvântul copilului; atunci, ceea ce dă tatăl mamei, acesta e cuvântul care vitalizează, care animă. E aceeaşi lege: la fel cum soarele invizibil acţionează asupra soarelui vizibil, care acţionează apoi asupra pământului pentru a-l fertiliza, la fel bărbatul fertilizează femeia, la fel **cuvântul fertilizează sufletele şi inimile.** E aceeaşi lege. **În acel moment, cel ce vorbeşte devine tatăl, cel ce ascultă devine mama, şi naşte copii...**

„Atunci, veţi spune, bărbaţii pot deveni mame?” Da, desigur, pentru că cel ce ascultă este ca o femeie. E suficientă o schimbare de polaritate. **Atunci când o femeie îi vorbeşte soţului său ea ia o polaritate masculină, iar soţul care ascultă ia polaritate feminină şi naşte copii. Copii sunt sentimentele, emoţiile, gândurile, deciziile şi actele**. Vedeţi, acelaşi principiu se aplică în toate circumstanţele, în toate regiunile, în toate domeniile. E vorba de aceeaşi lege, infailibilă. Trebuie să ştim să jonglăm de la un plan la altul.

Încercaţi deci de acum înainte să lărgiţi felul vostru de a vedea lucrurile. Dacă rămâneţi neclintiţi în anumite concepţii nu veţi înţelege niciodată plenitudinea vieţii, pentru că totul este legat. „Ceea ce este jos este ca şi ceea ce este sus, şi ceea ce este sus este ca şi ceea ce este jos”. Mulţi spiritualişti repetă această frază fără a o înţelege cu adevărat, pentru că nu ştiu la ce anume corespund cuvintele „jos” şi „sus”. Pentru a le înţelege, trebuie să le înlocuim prin alte cuvinte reprezentând imagini, creaturi, existenţe sau lumi... Ce am putea pune în locul cuvântului „jos”? Jos, poate fi sexul, poate fi pământul, femeia, materia sau infernul. Iar „sus” poate fi creierul, cerul sau

soarele, omul, spiritul… aici Hermes Trismegistul a păstrat secretul, nu a precizat, noi suntem cei ce trebuie să căutăm.

Dar ceea ce este extraordinar, e că a mai adăugat „pentru a face miracolele unui singur lucru”. Da, **„ceea ce este jos este ca şi ceea ce este sus, şi ceea ce este sus este ca şi ceea ce este jos pentru a face miracolele unui singur lucru”.** Deci, jos şi sus fac ceva împreună, produc „un singur lucru”, copilul. Şi ce este acest singur lucru? Hermes Trismegistul nu a explicat. Vedeţi, limba şi cele două buze sunt două lucruri care se unesc pentru a face miracolele unui singur lucru, care poate fi Cuvântul. Dar ceea ce este sigur este că trebuie doi pentru a produce acest singur lucru: principiul masculin şi principiul feminin, ceea ce este sus şi ceea ce este jos. Când un bărbat şi o femeie vor să aibă un copil, trebuie ca unul să se pună în sus şi celălalt în jos. Cel care este jos este ca şi cel care este sus; diferenţa este în poziţie. Şi de ce? Pentru a produce miracolele unui singur lucru: copilul.

Deci, reflectaţi acum, încercaţi să nu vă mai treacă viaţa fără a vedea nimic, fără a înţelege, în somn şi în inconştientă. Trăiţi de acum înainte o viaţă plină de sens, lăsaţi tot ceea ce vă reţine în regiunile inferioare, toate senzaţiile, ocupaţiile, care nu vă aduc nimic! Luaţi esenţialul şi la treabă!

„Tot ceea ce este jos este ca şi ceea ce este sus”. Aceste cuvinte a lui Hermes Trismegistul ne relevă că înainte de a exista jos, printre oameni, căsătoria exista deja sus. Da, sus, **între principiile cosmice masculin şi feminin se realizează fără încetare o unire, un schimb care, în planul fizic, se reflectă sub forma căsătoriei**. Iată ce ne relevă Ştiinţa iniţiatică. E spus în Geneză: „La început Dumnezeu a creat cerul şi pământul”. Cerul şi pământul sunt două simboluri pe care trebuie să le interpretăm, la fel şi relaţiile care există între ele; **acestea**

sunt simbolurile celor două principii emisiv şi receptiv, masculin şi feminin. Cele două principii se unesc şi din această unire se nasc copii. Tot ceea ce vedeţi şi chiar şi ceea ce nu vedeţi este o creaţie a celor două principii. Tot ceea ce este produs pe pământ este un copil a acestei uniri a pământului cu cerul. Dacă pământul şi-ar tăia legătura, dacă nu ar mai fi legat de cer, cerul nu i-ar mai da nici energiile sale, nici elanul său, iar pământul ar deveni un deşert.

Cerul şi pământul, principiul masculin şi principiul feminin există deja în regnurile sublime din înalt, şi ele se reflectă mai departe în toate regiunile şi în toate domeniile până în planul fizic. Peste tot, nu vedem decât decât unirea celor două principii, masculin şi feminin iar această unire produce o forţă, o energie. Când vreţi să branşaţi un aparat electric folosiţi o priză tată şi o priză mamă, dar aţi remarcat că fiecare dintre ele sunt polarizate? Sunt două şi două... Da, fiecare lucru, fiecare fiinţă posedă în ea însăşi cei doi poli. Pământul, cerul, bărbatul, femeia au fiecare în sine doi poli. Deci, când se unesc, acestea face patru, şi iată forţele care circulă, iată copiii care se nasc. Dar fără acest contact, fără această unire, această fuziune, acest schimb, nu se produce.

Acum, dacă ne punem această problemă în domeniul vieţii interioare, vom înţelege că atât timp cât omul nu va stabili un contact cu o realitate care îl depăşeşte: cerul, lumea divină, el va rămâne singur. Şi dacă rămâne singur va rămâne steril, improductiv, şi va dispărea într-o zi fără a lăsa urme. Veţi spune: „Dar am o soţie (un soţ); şi avem copii!” Da, în planul fizic, dar aceasta nu ajunge. Adevărata căsătorie este de a şti cum să lucrezi cu cele două principii în toate domeniile. Dacă îndepliniţi condiţiile în planul fizic, material, aveţi rezultate: o întreagă populaţie, e de înţeles, dar în alte domenii sunteţi singur, steril, pentru nu aţi înţeles această lege a căsătoriei în toate regiunile: în plan astral, în plan mental etc...

„Tot ceea ce este jos este ca şi ceea ce este sus, şi ceea ce este sus este ca şi ceea ce este jos”. Sus este domeniul divin; jos, e planul fizic. Tot ceea ce găsim în planul material corespunde unui adevăr din planul spiritual. În planul spiritual, ca şi în planul fizic, trebuie să ştim să stabilim contacte. Iniţiaţii au ascuns acest adevăr în simbolul şarpelui care îşi muşcă coada. Iată simbolul adevăratei căsătorii. Veţi spune: „Cum? **Un şarpe care îşi înghite coada e simbolul căsătoriei**?” Da, pentru că **adevărata căsătorie este în fiinţa umană, e fuziunea capului şi a** cozii. Cealaltă căsătorie nu este decât reflectarea acesteia.

În conştiinţa sa omul este separat de el însuşi. Trebuie deci să regăsească acea parte pe care nu o cunoaşte şi să se unească cu ea. Această idee e conţinută şi de formula: „Cunoaşte-te pe tine însuţi” care era înscrisă pe frontispiciul oracolului din Dephi. Dar foarte puţini au înţeles sensul acestei inscripţii. Am citit într-o zi un comentariu făcut de un profesor universitar de la Sorbona, şi am rămas siderat: chiar şi cei mai erudiţi nu înţeleg nimic şi explică această frază ca şi copiii, fără pic de adevăr, fără profunzime.

A te cunoaşte, nu înseamnă a-ţi cunoaşte caracterul cu calităţile şi defectele sale sau a cunoaşte limitele condiţiei umane. Dacă nu ar fi decât aceasta, chiar şi copiii ar fi capabili de a se cunoaşte. **În „Cunoaşte-te pe tine însuţi”** ce este acest „însuţi”? Braţele? Picioarele? Creierul? Nu. Sentimentele? Gândurile? Nu. **Acest însuţi e o parte de Dumnezeu, o scânteie, un spirit nemuritor, ceva ce nu se poate defini, foarte îndepărtat, foarte sus**… Şi acolo trebuie omul să se afle pentru a se cunoaşte, în această entitate imortală, omniscientă, care e atotputernică: Eul său superior, care e o bucată de Dumnezeu… şi trebuie să conştientizeze că depinde de El, că face parte din El, că nu există ca existenţă nici ca activitate separată de El. În acel moment

omul va descoperi că tot ceea ce gândea, tot ceea ce simţea era o iluzie, un lucru ireal, iar realitatea era acest Eu, acest Sine interior care este Dumnezeu însuşi, şi că, dacă ar face eforturi pentru a se lega de El, pentru a simţi că face parte din El, de a fi unul împreună cu El, conştiinţa sa s-ar topi în Etern, iar el şi-ar extrage forţa, lumina, iubirea din Etern; el nu s-ar mai simţi că ceva separat, mic, suferind, ci s-ar simţi ca şi Dumnezeu însuşi!

V-am mai explicat: cât timp omul se va identifica cu corpul său fizic, el va rămâne vulnerabil, slab, muritor ca şi corpul fizic, şi va fi atins de orice i se întâmplă corpului său. Dar dacă el încetează să se identifice cu corpul său fizic şi cu impulsurile sale instinctive pentru a se identifica cu centrul universului, cu sursa vieţii, cu Creatorul, el se va îndepărta din ce în ce mai mult de slăbiciune, de bătrâneţe, de boală şi de moarte, el se va apropia de Cel ce este nemuritor, omniscient, omniprezent. Din acest motiv insistă Iniţiaţii asupra acestui „însuţi”. Pentru că atât timp cât omul se va mulţumi de a cunoaşte orice altceva în afara lui, el nu va atinge niciodată lucrurile la care aspiră: libertate, pace, fericire. A se cunoaşte înseamnă a se topi în imensitatea lui Dumnezeu.

Deci, înţelegeţi-mă bine, când Iniţiaţii antici Greci spuneau: „Cunoaşte-te pe tine însuţi”, ei nu preconizau de a se cunoaşte în toate slăbiciunile şi în toate limitările, pentru că slăbiciunile, limitările, viciile nu sunt „tu însuţi”. Iată ceea ce trebuie înţeles.

Evident, această fuziune cu Dumnezeu nu se poate face aşa de rapid. Chiar în toată existenţa lor, unii nu reuşesc să aibă această conştiinţă superioară graţie căreia să simtă că sunt una cu Eternul. Din timp în timp ei au o străfulgerare, o iluminare, dar a doua zi se simt iar separaţi, slabi, nenorociţi. Cel care a realizat această fuziune cu Eul său superior se găseşte în pace şi în lumină, se simte nemuritor. El a ajuns la un grad de conştiinţă atât de elevat, atât de vast, încât consideră toate creaturile ca

şi cum ar face parte din el însuşi, iar el nu mai are inamici, nu mai poate face rău la nimeni, el iubeşte toate fiinţele pentru că simte că el însuşi trăieşte în toate creaturile. El se supune unei morale superioare. Iată un nou sens al formulei: „Cunoaşte-te pe tine însuţi”.

Pentru a ajunge la această stare de conştiinţă, o întreagă asceză e necesară. În India se numeşte Juani-Yoga. Pentru a ajunge la conştiinţa identificării cu Dumnezeu, yoghinii hinduşi se servesc de formula „Eu, sunt El”. Meditând mult la această frază, yoghinul conştientizează că eul său nu există, că eul nu este altceva decât „El”, Domnul... El e unic, atotputernic, singura realitate.

Să aprofundăm acum semnificaţia cuvântului „a se cunoaşte”. **Citiţi în Biblie că Adam a cunoscut-o pe Eva şi s-a născut Cain... el nu o cunoştea** înainte? **Abraham cunoscut-o pe Sarah şi s-a născut Isaac... Cunoaşterea subînţelege un contact**. E o apropierea a doi poli care vor să se topească sau, dacă vreţi, să se guste unul pe altul. Da, ce fac copiii când sunt mici? Ei iau tot ce le cade în mână şi duc la gură. Astfel învaţă ei să cunoască lucrurile. Pentru copil, organul cunoaşterii nu este creierul, ci gura: el vrea să guste totul. Iar pentru a cunoaşte un miros, un sunet, o imagine sau un gând, ce faceţi? Le lăsaţi să pătrundă în nasul vostru, sau în urechile voastre sau în ochii voştri sau în capul vostru. Deci, **cunoaşterea nu e nimic altceva decât a lăsa să penetreze într-un organ al corpului nostru obiectul pe care vrem să-l cunoaştem**. Şi pentru naşterea copiilor, e aceeaşi lege. Cunoaşterea se realizează prin penetrare: ceva ne penetrează pentru a fuziona cu noi.

În această fuziune cu un obiect sau cu o fiinţă, noi vibrăm în armonie, la aceeaşi lungime de undă cu el. Să presupunem că avem două diapazoane cu braţele de aceeaşi lungime... Când faceţi să vibreze pe unul, celălalt va răspunde pentru că vibrează pe aceeaşi lungime de

undă. Deci, pentru a ne cunoaşte, pentru a cunoaşte acea fiinţă divină care e înăuntrul nostru trebuie să ajungem să vibrăm pe aceeaşi lungime de undă cu ea. Numai aceasta e condiţia de a o cunoaşte.

Să reluăm acum simbolul şarpelui care îşi înghite coada. El îşi înghite coada, adică uneşte cei doi poli masculin şi feminin pentru că vrea să se cunoască… Dar să presupunem că şarpele e foarte lung: cinci sute, o mie, două mii de metri… Într-o zi, plimbându-se, el găseşte o coadă jos, se întreabă ce este şi o muşcă… Şi iată că descoperă că e propria sa coadă! Ca şi puii de pisică: ei se joacă cu coada lor şi când o muşcă scot sunete ascuţite, au înţeles că e a lor! Omul e o fiinţă a cărui realitate depăşeşte cu mult aparenţa sa fizică: ceea ce se plimbă aici pe pământ, e coada sa… iar capul, unde e capul său?… Cât timp cei doi poli – capul şi coada – vor fi separaţi în el, el se va mulţumi să se târască.

Coada trebuie să găsească capul şi să se unească cu el; coada, eul inferior, trebuie să se unească cu capul, Eul superior, care e în înalt, în cer. În acel moment contactul e realizat, şi se face o circulaţie de energii armonioase, constante. În om, acest şarpe se găseşte în coloana vertebrală, e şarpele Kundalini, care odată trezit se ridică în lungul coloanei vertebrale. Când cei doi poli sunt în fine reuniţi, adică când Kundalini, de jos, se uneşte cu spiritul universal, Shiva, omul se cunoaşte, e în plenitudine.

„Cunoaşte-te pe tine însuţi”. „Tine însuţi”, nu e coada care mişcă aici în planul fizic, ci e capul, spiritul care este în înalt. Adevărata căsătorie este adevărata cunoaştere. Dar omul nu a realizat încă această căsătorie în el însuşi; el o realizează numai în afara lui: peste tot el face branşamente, legături, plasează circuite în uzine, în administraţie, în politică, în economie, peste tot, cu excepţia forului său interior. Acolo, nu mai ştie să branşeze nimic, de aceea se simte incomplet.

Cea mai mare realizare la care fiinţa umană poate să

aspire este de a uni eul inferior cu Eul superior, coada cu capul. Evident, coada posedă câteva calităţi, ea are cel puţin forţa de a se mişca. Dar capul posedă multe altele în plus: ochii, urechile, gura, creierul. Deci, dacă vom putea să ne unim cu Eul nostru superior care are facultăţi atât de dezvoltate, vom cunoaşte tot ceea ce el cunoaşte, vom vedea tot ceea ce el vede şi vom auzi tot ceea ce el aude, şi vom fi perfecţi. Dar atât timp cât suntem separaţi, cât timp suntem doar o coadă care se mişcă, suntem privaţi de aceste bogăţii.

Trebuie să unim coada cu capul... Trebuie să „alăturăm cele două capete”. De secole, Iniţiaţii au lansat această formulă în lume, dar oamenii i-au pierdut sensul; ei o folosesc numai pentru partea materială, şi, la sfârşitul lunii, când banii încep să lipsească, ei spun: „Nu reuşesc să alătur cele două capete”. În realitate aceste două capete sunt coada şi capul şarpelui. A alătura cele două capete înseamnă a ajunge să dezvoltăm succesiv toate chakrele, de la chakra Mulhadhara de jos până la chakra Sahasrara de sus, pentru a face unitatea. Cât timp nu vom reuşi să alăturăm cele două capete, vom fi în mizerie şi în privaţiuni. Ei da, e adevărat şi în planul spiritual ca şi în planul fizic.

Toate puterile creaţiei se găsesc în căsătorie. Aţi văzut vreun bărbat sau o femeie care au adus singuri un copil pe lume? Nu, pentru aceasta trebuie să fie doi. De aceea toţi care nu se căsătoresc cu Cerul nu vor putea niciodată deveni creatori, ei vor rămâne celibatari. Trebuie să ne căsătorim, dar cu Cerul pentru a avea mulţi copii. Se spune în Geneză: „Creşteţi şi vă înmulţiţi!” Dar oamenii nu au înţeles această prescripţie decât în plan fizic. Fiecare comandament are cel puţin trei interpretări, dar oamenii se mulţumesc să înţeleagă lucrurile în plan fizic, şi aici este greşeala: de a nu vrea să meargă mai departe. **Trebuie să creştem şi să ne multiplicăm, da, dar în lumea gândurilor şi sentimentelor, pentru a popula zi**

şi noapte pământul cu mici creaturi luminoase şi înaripate care vor merge să influenţeze lumea întreagă pentru realizarea Împărăţiei lui Dumnezeu…

Trebuie să ne gândim la căsătorie, dar în înalt. Iată noua înţelegere, noua filosofie.

Dacă dimineaţa mergem să vedem răsăritul soarelui, este pentru că soarele e un centru, centrul sistemului nostru solar, şi privindu-l, noi ne îndreptăm spre propriul nostru centru. Eul nostru, adevăratul Eu, nu locuieşte aici; el e foarte departe în afara corpului nostru, el locuieşte în soare. Dar el are legături cu micul eu iluzoriu, aici, pe pământ, şi de fiecare dată când reuşim să stabilim conştient comunicaţia între cele două euri, micul eu e atras în soare, şi acolo trăieşte în bucurie, în lumină. De aceea, amintiţi-vă, v-am dat anumite exerciţii de făcut la răsăritul soarelui. Vă imaginaţi, de exemplu, că sunteţi în soare şi că de acolo sus vă vedeţi aici pe pământ şi vă zâmbiţi, vă spuneţi: „Deci, bătrâne, eşti acolo, dacă ai şti ce bine e aici!” Astfel, o legătură se formează între eul vostru inferior şi Eul superior, restabiliţi legătura cu voi înşivă, vă regăsiţi. Dacă faceţi acest exerciţiu ani de zile, veţi ajunge să căpătaţi calităţile Eului vostru superior. Şi cum Eul vostru superior este nemuritor, el cunoaşte întreaga istorie a lumii şi v-o poate comunica. Cum el este liber, vă va da puterile sale. Cum el e plonjat într-un ocean de fericire, vă va da o fericire indescriptibilă.

Când bărbaţii şi femeile se unesc, ei simt o bucurie imensă, dar nu ştiu ce semnifică această bucurie. Ori, tocmai, această bucurie e manifestarea adevărului acestei metode: „a uni cele două capete”! Când omul a ajuns să unească cele două capete el a reuşit să se regăsească şi este în plenitudine. E aceeaşi bucurie, aceeaşi dilatare care îl învăluie, dar de o natură mult mai subtilă. Acestea sunt extazele de care vorbesc toţi sfinţii, yoghinii şi Iniţiaţii care au reuşit să se regăsească.

Deci, iată, în câteva cuvinte, v-am prezentat taina căsătoriei. Trebuie să vă căsătoriţi, dar nu numai cu creaturi exterioare vouă, pentru că în exterior vă pierde energiile. Trebuie să vă căsătoriţi cu voi înşivă, pentru ca toate energiile voastre să se multiplice.